

MŮJ MILÝ DENÍČKU™

*Jsou dospělí
vůbec lidi?*

Jim Benton

FRAGMENT

MŮJ MILÝ DENÍČKU Jsou dospělí vůbec lidi?

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Jim Benton

Můj milý deníčku – Jsou dospělí vůbec lidi? – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*Jsou dospělí
vůbec lidé?*

Příběhy z Mackerelské základní školy
od Jima Bentona

MŮJ MILÝ DENÍČKU™

*Jsou dospělí
vůbec lidi?*

Jamie Kellyová

***Pro školní sekretářky,
z nichž většina je opravdu moc milá.***

Nesmírně děkuji Mary K., Summerovi a Griffinovi,
kteří mi pomohli víc, než by si kdokoli
dokázal představit.

Děkuji Marii Barboové, která pracovala
zdálky, a Shannon Penneyové, která dělala
svou práci zblízka.

Děkuji také Steveu Scottovi, Susan Jeffersové
Caselové a Craigu Walkerovi.

A nejvíc ze všeho děkuji čtenářům
Mého milého deníčku.

TENHLE DENÍK JE MAJETKEM

Jamie Kellyové

Škola: Mackerelská základní škola

Šatní skříňka: 101

Oblíbený vyučující: slečna Andersonová

Oblíbené zvíře: Koala. Také psi, ale
ne ti, kteří páchnou

Nejodpornější
bonbony na světě: tvrdé karamely

SLUŠNÝ
ČLOVĚK
BY NIKDY
NEČETL
CIZÍ
DENÍK.

NĚCO
TAKOVÉHO
BY UDĚLALO
JEN NAPROSTÉ
ZVÍŘE.

Drahý čtenáři mého milého deníčku,

víš určitě, že smíš číst deník někoho jiného? Možná jsem ti to dovolila, a pak je to v pořádku. Ale jestli jsi to ty, Angelino, NEDALA jsem ti svolení, takže přestaň číst.

Jestli jsi můj táta nebo moje máma, pak ANO, vím, že nemám o lidech říkat, že jsou idioti a pitomci nebo mluvit o nechutných tělesných funkcích a tak dál, ale tohle je *deník*, a tak jsem ve skutečnosti nic takového „neřekla“. Já jsem to *napsala*. A jestli mě za to potrestáte, pak budu vědět, že jste můj deník četli, k čemuž vám *nedávám* svolení.

Ted', z moci mi svěřené, přísahám, že všechno v tomhle deníku je pravda nebo přinejmenším natolik pravda, jak by podle mě měla být.

Níže podepsaná

Jamie Kellyová

P. S. Jaké zvíře vlastně čte cizí deník?

P. S. S. Jejda! Už vím. Vsadím se, že je to jedno z těch velkých, špinavých zvířat, která nakonec skončí na housce s hořčicí a cibulí. Vždyť víš...

*Nebud' zvědavá,
nebo špatně
dopadneš i ty...*

Pondělí 02

Milý deníčku,

VYUČUJÍCÍ NEPRDÍ.

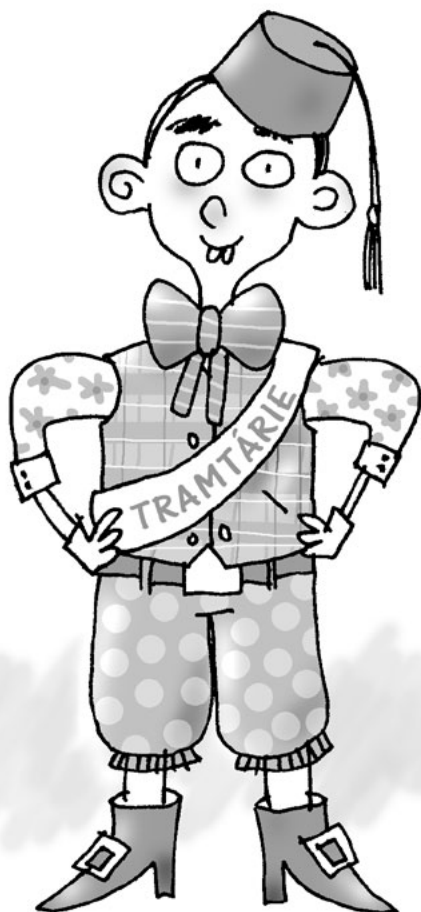
Takových **osm měsíců** v roce **sedm hodin** denně trávím s učiteli. Kdyby prděli, věděla bych to. Máma prdí. Táta taky. I bíglové prdí (někdy páchnou tak, že člověka pálí oči a plíce by mu nejradši vyskočily z pusy a utekly pryč).

Dokonce i **já** prdím. Jednou jsem vypustila tak dlouhý pšouk, že jsem uprostřed něj vzpomínala, kdy začal.

V každém případě jsem dneska ve škole přemýšlela o vyučujících a jejich střevních plynech, a to mi asi znemožnilo, abych se něco naučila. Možná se vyučující prostě musejí víc snažit. (Teda aby mě něco naučili. Ne prdět.)

Ale vážně, jen těžko to můžu vyučujícím vyčítat. Asi je šíleně náročné stát před námi normálními lidmi a snažit se nás přesvědčit, že rovník je zajímavý nebo že oblečení, které nosí lidi v Tramtárii, je krásné. (Móda v jiných zemích někdy vypadá, jako by se místní obyvatelé trumfovali, kdo si co příšernějšího vezme na sebe.)

Naštěstí existuje jeden vyučující, kterého mám ráda: slečna Andersonová, moje učitelka na výtvarku. Je to moje **NNU** (navždycky nejlepší učitelka), což je stejné jako **NNK** (navždycky nejlepší kamarádka), ale platí to pro učitele. Je natolik hezká, že by mohla dělat servírku, a všímá si důležitých věcí, jako když si vyrobím vlastní barvy se třpytkami. (Právě teď používám tajnou směs zlaté, červené a fuchsiové. Je fakt úžasná.)

Hodiny kreslení by byly super, kdyby na ně nechodila Angelina (slečna Bloncka). Angelina není umělkyně, a když vedle něčeho stojí, dokáže nějak způsobit, že ta věc vypadá ve srovnání s ní ošklivěji. Což, když o tom člověk přemýšlí, je druh vandalismu, pro který náš právní systém bohužel nemá dosud trest.

Vidíš? *Mona Lisa* vedle ní vypadá jako nějaká divná ženská bez obočí.

Jo, a máma mi **KONEČNĚ** koupila ty boty, které jsem chtěla. Táta, protože je chlap, má jen dvoje boty a nedokáže pochopit, jak moc může člověk chtít boty, které vůbec nepotřebuje.

Máma je totálně imunní vůči tomu, když škemrám o většinu věcí, ale protože je holka – tedy byla –, má spoustu bot a soucítí s jinými ženami, které chtějí mít taky spoustu bot.

V každém případě v nich vypadám minimálně na dvacet.

TÁTOVA OBROVSKÁ KOLEKCE BOT

Tenhle pár
nosí každý
den do práce.

Tenhle pár nosil
na nohou, když
rozhazoval lopatou
v dešti hořící hnůj.

Úterý 03

Milý deníčku,

můj učitel společenských věd pan VanDoy se nikdy neusmívá. Víím, že se tomu dá jen těžko uvěřit, protože všichni se něčemu usmívají, nemám pravdu?

Isabella se usmívá, když mají její bratři průšvih. Angelina se usmívá, když přemýšlí, o kolik je hezčí než třeba vodopád nebo jednorožec. Já se usmívám, když si představím, že jednorožec kopne Angelinu na opačnou stranu vodopádu. Ale pan VanDoy se neusmívá vůbec. Když člověk dospěje, možná přijde o smysl pro humor, stejně jako o zuby, vlasy nebo o vkus.

Při hodině společenských věd teď zkoumáme sociální skupiny zvířat, což znamená, že se učíme, jak společně žijí mravenci, šimpanzi a ptáci a jak se navzájem tolerují. (Pokud jde o mě, já mravence tak nesnáším, že i kdybych byla mravenec, asi bych se neovládla a musela bych se zašlápnout.)

